

Список використаних джерел:

1. Луценко І. С., Бальва А. Ф. Нестандартні шляхи вдосконалення рівня вогневої підготовки працівників правоохоронних органів. Актуальні питання забезпечення службово-бойової діяльності правоохоронних органів та військових формувань : матеріали регіон. круглого столу (м. Харків, 11 трав. 2018 р.). Харків : ФОП Бровін О. В., 2018. Вип. 2. С. 30–33.
2. Тінін Д. Г. Поняття та сутність мобінгу, шляхи його подолання. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. (1-110), 171-176. <https://er.dduvs.in.ua/handle/123456789/6576>.
3. Тінін Д. Г. Удосконалення службової підготовки працівників Національної поліції України з використанням інтерактивного мультимедійного обладнання. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. (4-107), 60-64. https://visnik.dduvs.in.ua/wp-content/uploads/2021/03/s4_ua_re/11.pdf
4. Шмаков О. М., Лавніченко О. В. Повноваження суб'єктів сфери безпеки України з припинення масових заворушень. *Честь і закон*. 2016. № 4 (59). С. 26–33.
5. Грибан В. Г. Безпека працівників Національної поліції в умовах надзвичайних ситуацій: навчальний посібник (Грибан В. Г., Фоменко А. Є., Казначеев Д. Г., Бойко О. І. / за заг. ред. Грибана В. Г.). Дніпро: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2018. 100 с.

Чунихін О.

здобувач вищої освіти ННІ права та підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції

Король К.

викладач кафедри ТСП
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВІСТЬ ВЗАЄМОДІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ З ГРОМАДСЬКІСТЮ

Взаємодія між правоохоронними органами та громадськістю відіграє головну роль у забезпеченні безпеки та порядку в суспільстві. Особливе значення у цьому процесі має Національна поліція, яка виступає як орган забезпечення правопорядку, а їх співробітники сприяють взаєморозумінню та співпраці з громадськістю.

Для початку слід розглянути термін «поліцейська взаємодія». С. В. Медведенко визначає цей термін як соціально обумовлену та координовану діяльність Національної поліції України та громадськості. Ця взаємодія виявляється через відносини різних суб'єктів з використанням специфічних форм і методів з метою досягнення спільних цілей [4, с. 65].

Людмила Могилевська розглядає взаємодію у контексті питання, що розглядається, як спільну та узгоджену діяльність Національної поліції

України, громадськості та інших державних органів. Ця взаємодія спрямована на досягнення спільної мети – забезпечення належного захисту та реалізації прав і свобод громадян в Україні [5, с. 226].

Аналізуючи поняття «поліцейська взаємодія» у контексті діяльності правоохоронних органів, зокрема Національної поліції України з населенням, можна визначити такі ключові аспекти:

а) суб'єктами взаємодії є органи та підрозділи Національної поліції, окремі поліцейські, органи місцевого самоврядування, територіальні громади та громадяни;

б) ця взаємодія обумовлена соціальними факторами;

в) вона здійснюється на основі принципів партнерських відносин;

г) має загальну мету та визначені завдання;

д) здійснюється у формі співробітництва з використанням відповідних форм і методів;

е) має постійний характер.

Напрями та форми взаємодії становлять невіддільну частину механізму реалізації партнерської моделі взаємодії між поліцією та суспільством. Основні напрями діяльності поліції закріплені в Законі «Про Національну поліцію» [1].

Серед завдань поліції визначені: захист особи, суспільства і держави від незаконного втручання, попередження та припинення правопорушень, виявлення та розкриття злочинів, розшук осіб, провадження у справах про адміністративні правопорушення, забезпечення правопорядку в громадських місцях, забезпечення безпеки дорожнього руху, контроль за обігом зброї та охороною.

У виконанні цих завдань поліція взаємодіє з громадянським суспільством, що передбачено законом «Про Національну поліцію». Громадянське суспільство може використовувати свій потенціал у реалізації завдань поліції, і це відображено у законі. Співпраця поліції та суспільства визначається організаційно-безпековим характером, спрямованістю на спільні цілі, а метод полягає у використанні координаційного підходу. У різних напрямках взаємодії передбачені різні форми участі громадянського суспільства [2, с. 126].

Автори монографії «Теоретико-прикладні засади конструктивної взаємодії міліції та населення в суспільстві» визначають основні завдання взаємодії міліції та населення як: а) зміцнення авторитету та довіри громадськості до поліції; б) підвищення комунікативності та загальної культури поліцейських; в) підтримка об'єктивного інформування громадян про діяльність міліції через засоби масової інформації; г) формування позитивного іміджу міліції шляхом підвищення професійної компетентності та поліпшення результатів діяльності; д) забезпечення прямого діалогу між поліцією та населенням на конкретних територіях; е) активна профілактична, освітня та виховна робота серед населення для попередження злочинності та

формування у громадян почуття особистої причетності до правового порядку в суспільстві [6, с. 44 – 45].

Суть процесу взаємодії Національної поліції України з населенням можна визначити через розгляд його форм як зовнішнього вираження такої діяльності. Згідно з аналізом законодавства та фахової літератури питання про форми такої взаємодії залишається невирішеним. Виявлено, що традиційні критерії класифікації форм взаємодії поліції та населення включають характер функцій суб'єктів, типологію суб'єктів, характер причин взаємодії, спосіб розв'язання завдань та характер відносин між ними.

Проте найбільш об'єктивне уявлення про форми взаємодії можна отримати, використовуючи критерії змістовності завдань, які суб'єкти вирішують під час цієї взаємодії. Згідно з поглядом М.Ф. Коваліва, доцільним є групування форм взаємодії органів внутрішніх справ з громадськістю за такими блоками:

1. Спільна організація та здійснення заходів щодо боротьби зі злочинністю: це включає спільні патрулювання, оперативні заходи, профілактичні кампанії тощо.

2. Координація самостійних дій. Органи внутрішніх справ та громадськість можуть діяти самостійно, але з координацією зусиль для досягнення загальної мети – забезпечення безпеки.

3. Безпосередня спільна діяльність державних відомств. Тут можуть бути включені спільні роботи з іншими правоохоронними органами, а також іншими державними структурами.

4. Здійснення органами державної влади правоохоронних заходів. Громадськість може бути задіяна у виконанні певних правоохоронних функцій, таких як допомога в утриманні громадського порядку під час масових заходів.

5. Сприяння працівникам органів внутрішніх справ та організація підготовки громадян для виконання завдань у кримінальному провадженні. Це може включати навчальні заходи, сприяння у підготовці свідків чи співпрацю у розслідуванні кримінальних справ.

Ці блоки визначають різні аспекти взаємодії між Національною поліцією та громадськістю, що враховують різноманітні аспекти співпраці та спільних заходів для досягнення загальних цілей безпеки та правопорядку [3, с. 182].

Серед особливостей взаємодії необхідно навести:

– відкритість та прозорість: Національна поліція активно співпрацює з громадськістю, забезпечуючи відкритість та прозорість у своїй діяльності. Це створює відчуття довіри та сприяє партнерству між поліцією та громадськістю;

– комунікація та залучення: Національна поліція використовує різноманітні канали комунікації для спілкування з громадськістю, включаючи соціальні медіа, громадські зустрічі та консультації. Це дозволяє

ефективно обмінюватися інформацією та враховувати думку громадян у плануванні та виконанні поліцейських заходів;

– спільні проєкти та ініціативи: Національна поліція спільно з громадськістю реалізує різноманітні проєкти та ініціативи, спрямовані на покращення безпеки та якості життя в суспільстві. Це може включати проєкти з профілактики злочинності, освітні кампанії та спільні заходи з підтримки громадського порядку.

Взаємодія Національної поліції з громадськістю є важливим фактором для забезпечення публічної безпеки та правопорядку. Ця співпраця має ґрунтуватися на принципах довіри, партнерства та взаємної відповідальності. Ефективна взаємодія з громадськістю допомагає поліції краще виконувати свої завдання та робити суспільство більш безпечним.

Отже, взаємодія Національної поліції з громадськістю відіграє важливу роль у забезпеченні безпеки та правопорядку в суспільстві. Відкритість, прозорість, ефективна комунікація та спільні проєкти сприяють побудові довіри та партнерства між поліцією та громадськістю, що є основою для успішної діяльності правоохоронних органів.

Список використаних джерел:

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/580-19>.
2. Гурковський М. П., Єсімов С. С. Адміністративно-правові форми та методи взаємодії поліції з інститутами громадянського суспільства. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. Серія юридична. 2018. № 4. С. 212–133.
3. Кікінчук В. Ю. Форми взаємодії Національної поліції з іншими суб'єктами забезпечення публічної безпеки та порядку в державі. *Право.ua*. 2017. № 1. С. 81–86.
4. Медведенко С. В. Адміністративно-правові основи взаємодії Національної поліції України з громадськістю в правоохоронній діяльності : дис. ... докт. філос. *Одеський державний університет внутрішніх справ*, Одеса, 2020. 283 с.
5. Могилевська Л. До проблеми взаємодії Національної поліції з громадськістю та іншими органами державної влади у сфері забезпечення прав і свобод дитини. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 2. С. 225–229.
6. Теоретико-прикладні засади конструктивної взаємодії поліції і населення в соціумі : монографія / за заг. ред. З.Р. Кісіль. Львів : ЛьвДУВС, 2017. 600 с.